

Hansine rejste ham varsomt over Ende i Sengen, strøg Haaret fra hans Pande og sagde opmuntrende:

„Du skal ikke være bange, min Dreng. Det er Doktoren, der gjerne vil se lidt paa dit Øre. Det er dog saa fælt med den megen Ørepine, ikke sandt? Og Doktoren er en rar Mand, som bare vil tage den væk.“

I det samme syntes Gutten at forstaa alt. Munden bredte sig, og der begyndte at trænge Taarer frem i hans Øjne. Men da han lidt efter opdagede Emanuel, der havde stillet sig op bag Sengens Fodende, slugte han hurtigt Graaden. Det var, som om han straks forstod, at han kunde gøre Faderen en særlig Glæde ved netop over for denne fremmede Mand at vise sig som en rask og uforfærdet Gut.

Doktoren havde imidlertid givet sig til at undersøge det syge Øre. Da han tog Vattet bort, flød der som sædvanlig en ildelugtende Vædske ud af Øregangen.

Hans Ansigt fik et betænkeligt Udtryk.

„Hvor længe har han gaaet saadan?“ spurgte han lidt efter.

„Vi har mærket det af og til i to Aar,“ svarede Hansine.